

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 403/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 10 lutego 2022 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 314/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego zarzuty:</p> <p><u>I. w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia:</u></p> <p>1. obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>a) art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 5) k.p.k.,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

art. 193 § 1 k.p.k., art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez:	# zasadny
* niezasadne oddalenie przez Sąd wniosków dowodowych o:	# częściowo zasadny
- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z eksperymentu procesowego na miejscu wypadku, który dałby możliwość prawidłowej i rzeczywistej sytuacji optycznej na drodze, jak i oceny prawidłowości zachowania kierującego pojazdem dostawczym,	# niezasadny
- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii sprawdzającej , która w sposób kompleksowy, przy użyciu programów komputerowych dotyczących symulacji wypadków przeanalizowałaby całą sytuację, byłaby w stanie odpowiedzieć na pytania związane z określeniem czasu trwania zagrożenia, momentu, w którym zagrożenie powstało, chwili, w której oskarżony mógł zobaczyć pieszego oraz ustalenia	

prędkości pieszego poruszającego się po pasach, jak i realnej szansy uniknięcia zdarzenia,

podczas gdy dowody te zostały zawnioskowane przez obrońcę oskarżonego podczas rozprawy dnia 20 grudnia 2021 r. i do czasu zamknięcia przewodu sądowego, Sąd mógł je przeprowadzić bez żadnej zwłoki dla prowadzonego postępowania, a ponadto przeprowadzenie eksperymentu procesowego oraz uzupełnienie opinii o wariant ukazujący całą sekwencję ruchu pojazdu i pieszego podczas zdarzenia, wraz z graficznym przedstawieniem problemu (wizualizacja) było konieczne i bardziej miarodajne niż jedynie treściowe odniesienie się przez biegłego do problemu;

b) art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez:

* przekroczenie zasady swobodnej

oceny dowodów i
bezkrytyczne
uznanie przez Sąd I
instancji, iż **opinia
biegłego** Z. B. (1)
nr 10/21 z dnia
14 czerwca 2021
r. jest jasna, pełna
i odpowiadają na
postawione pytania,
podczas gdy
przedmiotowa
opinia nie
przedstawia w
sposób
kompleksowy i
wiarygodny
przebiegu zdarzenia
oraz przyczyn
wypadku, a przede
wszystkim wpływu
efektu oślepienia i
oślnienia kierowcy
w warunkach
zdarzenia oraz
kwestii nagłego
wbiegnięcia
pieszego pod maskę
samochodu;

* przekroczenie
zasady swobodnej
oceny dowodów i
brak uzasadnienia
na jakiej podstawie
Sąd doszedł do
przekonania, że nie
da się przeprowadzić
eksperymentu
procesowego i jest
on nieprzydatny
do stwierdzenia
okoliczności
przebiegu zdarzenia,
podczas gdy dzięki
temu dowodowi
możliwe byłoby
faktyczne
odtworzenie sytuacji
na drodze, w tym

oceny prawidłowości zachowania oskarżonego jako kierowcy prowadzącego busa;

* brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego pod kątem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz dokonanie dowolnej i wybiórczej, a nie swobodnej oceny zgromadzonych dowodów oraz nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego, podczas gdy w sprawie występowały wątpliwości, których nie usunięto, gdyż Sąd I instancji nie stwierdził w sposób stanowczy i jednoznaczny, iż do zdarzenia doszło z winy oskarżonego oraz sam wskazał, iż: „pokrzywdzony przyczynił się do wypadku (...) i gdyby pieszy zachował szczególną ostrożność miałby możliwość zatrzymania się na przejściu przed wejściem na tor ruchu pojazdu ”, co w sposób

wyraźny wskazuje na wątpliwości co do możliwości uniknięcia zdarzenia przez oskarżonego;

* przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodowej polegające na niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony „po wypadku uciekł z miejsca zdarzenia”, podczas gdy nie wynika to z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności z zeznań świadków i wyjaśnień samego oskarżonego;

- a co w sposób dorozumiany miało stanowić błąd w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd meriti co do przebiegu wypadku, w szczególności ucieczki oskarżonego z miejsca zdarzenia;

II. w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia:

obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez

brak uwzględnienia wiarygodnych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego, z których wynikało, iż zawartość amfetaminy w jego organizmie mogła wynikać z wcześniejszego zażycia środka oraz ze spożycia zawartości dwóch torebek foliowych z amfetaminą bezpośrednio po zdarzeniu;

III. zakresie czynu z pkt II i III aktu oskarżenia

rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w postaci w postaci 1,5 roku pozbawienia wolności za czyn z pkt II i 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt III aktu oskarżenia, podczas gdy z uwagi na zachowanie oskarżonego przed popełnieniem czynu, bardzo dobrą opinię w środowisku i pracy, a także ustabilizowaną sytuację rodzinną i zawodową zasadne i w pełni wystarczające dla osiągnięcia celów kary byłoby orzeczenie kary o

	charakterze nieizolacyjnym.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Ad. I.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońcy nie sposób zgodzić z zarzutami w kwestii niezasadnego oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosków dowodowych o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z eksperymentu procesowego na miejscu wypadku, który – zdaniem apelanta jako jedyny - dałby możliwość prawidłowej i rzeczywistej sytuacji optycznej na drodze, jak i oceny prawidłowości zachowania kierującego pojazdem dostawczym T. K. (1), bowiem po pierwsze: nie ma możliwości, aby odtworzyć te same okoliczności zdarzenia, jakie miały miejsce w dniu 21 grudnia 2020 roku około godz. 16:00 w miejscowości P. na</p>				

drodze krajowej (...),
pow. (...). Przede
wszystkim należy
mieć na uwadze fakt,
iż panował wówczas
charakterystyczny
dla pory zimowej
zmierzch, którego
nie sposób uzyskać
w porach wiosenno-
letnich (a w
takich miało miejsce
postępowanie
apelacyjne). Do tego
musiałaby panować
temperatura ok.
+2 stopni C.,
nawierzchnia
musiałaby być
mokra a
wszystkiemu
towarzyszyć mżawka
(k.1). W tej
sytuacji należałoby
dopuszczać do zwłoki
w postępowaniu
karnym, aby nastąpiła
co najmniej pora
jesienna. Ponadto
do przeprowadzenia
takiego
eksperymentu
konieczne byłoby
uzyskanie dokładnie
tych samych
warunków
atmosferycznych, co
w dniu zdarzenia,
a których ustalenie
nawet przy
najdokładniejszych
prognozach pogody
nie dość, że jest
trudne do zrobienia,
to dodatkowo
należałoby połączyć
z dyspozycyjnością
czasową właściwego
biegłego z zakresu
wypadków

drogowych tego właśnie dnia i o takiej samej, bądź bardzo zbliżonej porze, która oddawałaby warunki pogodowe i świetlne, jak w dniu zdarzenia. Zatem jak widać, przeprowadzenie wnioskowanego eksperymentu procesowego jest niemalże niemożliwe do zrealizowania, zatem wniosek w tym przedmiocie należało oddalić mając na uwadze choćby art. 170 § 1 pkt 4 i 5 kpk. Niezależnie od powyższego, po drugie: zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym nagranie z wideorejestratora radiowozu i zeznania naocznego świadka wypadku, były wystarczające do przeprowadzenia w sprawie kilku opinii przez biegłych specjalistów, których ostateczne wnioski odnośnie sytuacji optycznej na drodze podczas przedmiotowego zdarzenia, jak i oceny prawidłowości zachowania kierującego pojazdem dostawczym, pozwoliły na

dokonanie jednoznacznych ustaleń w zakresie sprawstwa T. (...). Sąd odwoławczy zważył także, że wnioski te, w szczególności wnioski wynikające z prywatnego dokumentu złożonego przez stronę, w istocie wcale nie stoją w sprzeczności z wnioskami wynikającymi z opinii uznanej za wiarygodną przez sąd rejonowy i będącą podstawą dokonywanych ustaleń. Zatem dopuszczenie w sprawie kolejnego dowodu na okoliczność już prawidłowo ustaloną, było i jest zbędne.

Odnosnie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii sprawdzającej, która w sposób kompleksowy, przy użyciu programów komputerowych dotyczących symulacji wypadków przeanalizowałaby - w ocenie obrońcy - całą sytuację i byłaby w stanie odpowiedzieć na pytania związane z określeniem czasu trwania zagrożenia

(momentu, w którym zagrożenie powstało, chwili, w której oskarżony mógł zobaczyć pieszego oraz ustalenia prędkości pieszego poruszającego się po pasach, realnej szansy uniknięcia zdarzenia), wskazać należy, że w trakcie całego postępowania w przedmiotowej sprawie dopuszczono łącznie 3 opinie, które miały na celu jak najdokładniejsze ustalenie okoliczności zdarzenia (również tych, na które powołuje się obrońca w apelacji). W tym także dopuszczono na wniosek obrońcy oskarżonego dowód z prywatnego dokumentu zatytułowanego "Opinia nr (...)" podczas postępowania apelacyjnego. Jego analiza, a dokładnie wnioski końcowe zawarte w dokumencie, doprowadziły do tych samych konkluzji, jakie prezentowane były w dotychczas dopuszczonych w sprawie opiniach biegłego Z. B. (1), a które

są kwestionowane przez obrońcę. W tym miejscu pochylić należy się, ku jednej kwestii, a mianowicie rzeczoznawca samochodowy mgr inż. D. T. we wnioskach końcowych wskazał, iż zapis z kamery (wideorejestratora) daje obraz sprawy w przedmiocie przebiegu wypadku, lecz nie można go utożsamiać kategorycznie z tym, co widzi oko ludzkie osoby kierującej pojazdem. Z takim stanowiskiem Sąd odwoławczy się w pełni zgadza, bowiem oko ludzkie osoby kierującej busem (a więc pojazdem, który z uwagi na wyżej umieszczone siedzenie kierowcy daje dużo większe pole widzenia i obserwacji drogi) ma dużo większe możliwości rejestrowania tego, co się dzieje na drodze, niż umieszczony wideorejestrator w radiowozie, który jechał za busem oskarżonego. Co więcej, urządzenie to, co wiadomo w racji życiowego doświadczenia, jest nastawione stricte

na obserwacje przedpola jazdy przed pojazdem, za którym porusza się radiowóz tak, by móc uzyskać możliwe idealne zbliżenie i położenie pojazdów radiowóz-pojazd obserwowany „jeden za drugim”. Tym samym jego rejestracja siłą rzeczy nie musi dotyczyć tego, co dzieje się wokół tj. pobocza, chodnika, innych pasów etc., a niewątpliwie obserwacja tych rejonów wchodzi w zakres obowiązków każdego kierującego. Ponadto, jak wskazuje zapis dźwięku wideorejestratora, osoba znajdująca się w nieoznakowanym pojeździe policyjnym (funkcjonariusz A. M.) jadącym za oskarżonym samochodem osobowym (niższym), była w stanie dostrzec wchodzącego na przejście dla pieszych pokrzywdzonego, korzystając z własnego „gołego oka”, a nie obserwując obraz znajdujący się na wideorejestratorze. Oskarżony nie hamował przed

zbliżaniem się do wyznaczonego pasa dla pieszych, hamował dopiero po uderzeniu w pokrzywdzonego, ostatecznie odjeżdżając z miejsca wypadku (około 800 metrów, gdzie zatrzymał się, wyszedł z pojazdu i obchodził go dookoła, zanim podjechał doń nieoznakowany radiowóz, a gdzie uszkodzenia w busie były znaczne: urwane lewe lusterko, rozbity przód pojazdu).

Rzecznawca mgr inż. D. T., podobnie jak biegły Z. B. (1) stwierdził, iż kierujący samochodem F. (...) nr rej (...) zbliżając się do przejścia dla pieszych powinien zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu. Taki wniosek, podobnie jak wnioski dotyczące miejsca i sposobu uderzenia pieszego, czy prędkości busa, nie budzą wątpliwości. Słusznie jednak sąd rejonowy ustalił, że oskarżony nie zachował owej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa

pokrzywdzonemu.
Niczego w tej mierze nie zmienia nawet stwierdzenie o braku możliwości zatrzymania pojazdu bus po ewentualnym zauważeniu pokrzywdzonego dopiero, jako wychodzącego z jadącego z naprzeciwka pojazdu. Pojazd ten – co widać choćby na nagraniu – cały czas był w ruchu. To jednak oskarżony dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych był obowiązany należycie obserwować przedpole jazdy. Biegły przekonująco podał, iż oskarżony winien zobaczyć pokrzywdzonego już jako wchodzącego na jezdnię z chodnika oraz, że to wówczas powstało dla niego zagrożenie. Zanim przecież pieszy znalazł się przed busem, przeszedł dwa pasy ruchu (w kierunku przeciwnym do toru ruchu T. K.). Sąd odwoławczy zważył także, że nawet jeśli przez jakiś czas, jakaś część owego przejścia dla pieszych, była dla oskarżonego niedostatecznie

widoczna przez nadjeżdżający pojazd, to przy prawidłowej obserwacji przedpola jazdy przez kierującego pojazdem większych gabarytów, winien on spostrzec pieszego wchodzącego na przejście – a do tego momentu w ogóle nie odnosi się prywatny dokument autorstwa D. T.. Wreszcie, nawet jeśli dla jakiegoś kierowcy dojeżdżającego do oznakowanego przejścia dla pieszych, przejście to jest zasłonięte np. stojącym pojazdem, to kierujący winien przewidzieć możliwość obecności pieszego na pasach i dostosować swoją prędkość do takiej właśnie sytuacji na drodze. Tym samym także ostatni wniosek zawarty w prywatnym dokumencie, nie jest w stanie skutecznie obalić dokonane przez sąd rejonowy ustalenia faktyczne. W takiej natomiast sytuacji dopuszczenie i przeprowadzenie kolejnego dowodu z wnioskowanej opinii „sprawdzającej” w

tym samym przedmiocie jest zbędne.

Wskazać przy tym należy, że przepis art. 193 § 1 kpk obliguje sąd do zasięgnięcia opinii biegłego lub biegłych, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Opinia biegłego winna zatem dotyczyć kwestii, których poznanie bezpośrednio przez sąd ze względu na konieczność posiadania wiadomości specjalnych. Celem postępowania karnego nie jest mnożenie opinii biegłych tylko dlatego, że wnioski nie satysfakcjonują jednej ze stron postępowania karnego. Wiedza specjalistyczna obejmuje określenie warunków towarzyszących przedmiotowemu zdarzeniu. Rolą zaś sądu, a nie biegłego, jest dokonywanie ustaleń faktycznych wążących na treści orzeczenia, a będących efektem

oceny zebranych dowodów. Rola biegłego sprowadza się do stwierdzenia konkretnego stanu pod względem przedstawionych mu okoliczności i ocena tego, czy stan ten mógł powstać (być wynikiem) w deklarowanych przez organy ścigania warunkach, czy jest to wykluczone.

Ewentualnie dopuszczalne jest stwierdzenie przez biegłego, czy stan ten może być wynikiem innych sytuacji. Natomiast ocena tychże warunków i sytuacji - czy miały miejsce i które - należy do sądu, a nie do biegłego.

Uprawnieniem biegłego jest możliwość zaprezentowania różnych wersji zdarzenia. Nie są odosobnione przypadki, gdy biegły z zakresu ruchu drogowego wskazuje różne możliwe mechanizmy powstania określonego wypadku drogowego. Wnioski końcowe opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego dopuszczonej w

niniejszej sprawie (podstawowa , uzupełniająca) przekonują. Choć w pisemnych motywach wydanego orzeczenia oceny tego dowodu nie wyrażono wprost (punkt 2 uzasadnienia), to wystarczająco dostatecznie wynika to z rozważań sądu meriti, a przede wszystkim słusznie na podstawie opinii Z. B. dokonano ustaleń faktycznych. Sąd I instancji słusznie uznał, że dowód z opinii biegłego podlega - jak każdy inny dowód przeprowadzony w toku przewodu sądowego - ocenie zgodnie z regułami art. 7 kpk, przy czym istota tej oceny polega na tym, że nie chodzi tu o kwestie wiarygodności, jak przy dowodzie z zeznań i wyjaśnień, lecz o ocenę wartości rozumowania zawartego w opinii w kontekście pozostałych zebranych w sprawie dowodów. W przypadku, w którym biegły bierze pod uwagę różne możliwości przebiegu określonego

zdarzenia,
obowiązkiem sądu
jest
skonfrontowanie
każdej z nich z
pozostałym
zebrany w sprawie
materiałem
dowodowym. Z
obowiązku tego
należycie wywiązał
się sąd I instancji
ustalając przebieg
wypadku drogowego
na podstawie zeznań
świadków i
nieosobowego
materiału zebranego
w sprawie, zaś
ocenę powyższą w
pełni podzielił sąd
odwoławczy. Opinie
biegłego Z. B. (1)
są pełne i jasne;
ich ostatecznym
wnioskowi w istocie
nie przeczą wnioski
rzecznawcy mgr
inż. D. T. zawarte w
dokumencie
zatytułowanym
„Opinia nr (...)” z
dnia 08 lipca 2022
roku. Sąd I instancji,
na podstawie analizy
całości kształtu
materiału
dowodowego
dokonał ustaleń
wersji zdarzenia,
w ramach której
prawidłowo oparł się
do wydanych na
potrzeby niniejszego
postępowania opinii
biegłego Z. B., i na tej
podstawie dokonał
prawidłowych
ustaleń odnośnie
sprawstwa i winy

oskarżonego
(wykluczając
jednocześnie jego
wersję o braku
ucieczki z miejsca
zdarzenia).

Ustalenia faktyczne
sądu I instancji
zostały dokonane na
podstawie logicznej,
zgodnej z zasadami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego ocenie
dowodów, a zatem
pozostają pod
ochroną art. 7 kpk.

Odnosnie zaś
zarzutów:

- "braku
wszechstronnego
rozważenia
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego pod
kątem zasad
prawidłowego
rozumowania,
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego oraz
dokonanie dowolnej
i wybiórczej, a
nie swobodnej oceny
zgromadzonych
dowodów oraz
nierozstrzygnięcie
na korzyść
oskarżonego,
podczas gdy w
sprawie
występowały
wątpliwości, których
nie usunięto, gdyż
Sąd I instancji
nie stwierdził w
sposób stanowczy i
jednoznaczny, iż do

zdarzenia doszło z winy oskarżonego oraz sam wskazał, iż: „pokrzywdzony przyczynił się do wypadku (...) i gdyby pieszy zachował szczególną ostrożność miałby możliwość zatrzymania się na przejściu przed wejściem na tor ruchu pojazdu”,

oraz zarzutu przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodowej polegające na niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony „po wypadku uciekł z miejsca zdarzenia”, podczas gdy nie wynika to z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności z zeznań świadków i wyjaśnień samego oskarżonego

należy wskazać, że:

- analizując całość zebranych w sprawie dowodów trzeba uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i należy ocenić, co pozwoliło mu

na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych, co do sprawstwa oskarżonego. Sąd ten dostatecznie ustosunkował się do wszystkich istotnych dowodów w sprawie (bezpośrednio, lub pośrednio), mając w polu widzenia określone między nimi rozbieżności i stanowisku swemu dał wyraz w uzasadnieniu. Dlatego też, dzieląc w całości ocenę dowodów zaprezentowaną przez sąd merytoryczny, sąd okręgowy nie widzi zasadniczych powodów, aby powtarzać okoliczności wyprowadzone w motywach zaskarżonego wyroku, co wiązałyby się z cytowaniem ich obszernych fragmentów. Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne znajdują bowiem odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został poddany wyjątkowo wnikliwej i wszechstronnej analizie oraz ocenie, respektującej

wymogi art. 4 kpk,
art. 5 § 2 kk,
art. 7 kpk, art. 410
kpk. Konfrontując
ustalenia faktyczne
z przeprowadzonymi
na rozprawie
głównej dowodami
trzeba stwierdzić, iż
dokonana przez sąd
rejonowy
rekonstrukcja
zdarzeń i
okoliczności
popelnienia
przypisanych
oskarżonemu
przestępstwa nie
wykazuje błędu
i jest zgodna
z przeprowadzonymi
dowodami, którym
sąd ten dał wiarę i
się na nich oparł.
W przedmiotowej
sprawie kluczowym
dowodem okazało
się nagranie z
wideo rejestratora
znajdującego się
w nieoznakowanym
pojeździe, którym
podróżowali
funkcjonariusze
Policji (K. W.
i A. M.). W
chwili zdarzenia
w/w jechali w
niedalekiej
odległości od
pojazdu
kierowanego przez
oskarżonego, jadąc
w tym samym
kierunku, co T.
K. (1). Nagranie
to przedstawia w
wyraźny sposób
okoliczności
przedmiotowego

zdarzenia (jedyne co, to wymaga więcej aniżeli jednokrotnego obejrzenia, jako że ma dynamiczny charakter). Nagrany na nim dźwięk jednoznacznie wskazuje, że jadący za oskarżonym Policjanci nie tylko byli naocznymi świadkami zdarzenia, kierowca dostrzegł, iż wobec braku hamowania pojazdu zaraz „dojdzie” do potrącenia, ale również - w wyniku oczywistej dla nich ucieczki oskarżonego z miejsca zdarzenia - byli zdezorientowali, czy udzielać pomocy pokrzywdzonemu, czy też ruszać w pościg za sprawcą przedmiotowego wypadku, który oddalił się przed siebie nie tylko nie udzielając pomocy pokrzywdzonemu, ale nawet nie zatrzymując się na chwilę, by wykazać chociaż szczątkowe zainteresowanie tym, co właśnie się wydarzyło. Brak jest powodów, aby zarzucić niekonsekwencje i brak obiektywizmu zeznaniom Policjantów. Nie mieli oni

jakiegokolwiek racjonalnego motywu, aby bezpodstawnie obciążać właśnie oskarżonego. Nie sposób więc zanegować wartości dowodowej zeznań tych osób. Sąd odwoławczy zauważa, iż zeznania te zostały złożone niezależnie od siebie, korespondują one ze sobą, są logiczne i znajdują odzwierciedlenie w okolicznościach wypadku drogowego zarejestrowanych przez wideo rejestrator i ujawnionych w związku z prowadzonym postępowaniem śladach rzeczowych. Zwrócić należy uwagę na ich powtarzalność – pomimo kilkukrotnego przesłuchania – w długiej perspektywie czasowej potrafili spójnie odtworzyć okoliczności przedmiotowego zdarzenia, co w zasadniczy sposób wpływa na pozytywną ocenę ich wiarygodności. Obrońca nie wykazał żadnych okoliczności, które miałyby skłaniać ich do fałszywych zeznań. Osoby te

uczestniczyły w udzielaniu pomocy pokrzywdzonemu i zatrzymaniu oskarżonego. Stanowczo i zbieżnie zanegowali, by wersja zdarzeń przedstawiana przez oskarżonego była tą właściwą. Oskarżony zbiegł z miejsca wypadku drogowego; świadkowie nie wiedzieli czy zostanie on ustalony i jaką wersję przedstawi. Ewentualne bezpodstawne kreowanie jego odpowiedzialności podlegało weryfikacji procesowej w oparciu o materiał rzeczowy, jak również osobowy – po ujęciu oskarżonego. Dlatego słuchani w sprawie funkcjonariusze Policji nie mieli powodów i interesu prawnego, aby zeznawać nieprawdę. Przedstawianie fikcyjnego przebiegu zajścia o takiej dynamice i stopniu skomplikowania z pewnością doprowadziłoby do istotnych sprzeczności w ich relacjach, pogłębiających się w

toku długotrwałego postępowania sądowego – spostrzeżonych i odnotowanych w toku bezpośrednich przesłuchań na rozprawie. Sąd I instancji mając na uwadze powyższe okoliczności słusznie pozytywnie ocenił wartość dowodową zeznań K. W. i A. M., co podlega pełnej akceptacji sądu odwoławczego. Zarówno przy tym biegły Z. B. (1), jak i rzeczoznawca D. T. wskazali, iż do przedmiotowego wypadku przyczynił się sam pokrzywdzony (wszedł na pasy i poruszał się nimi jednostajnie, bez dodatkowego sprawdzania, czy nadjeżdżający pojazd/kierujący go widzi i faktycznie zatrzyma się przed pasami, szczególnie gdy pojazd ów w żaden sposób nie redukował przed przejściem prędkości). Należy jednak mieć na uwadze, iż w kontekście całego zdarzenie przyczynienie to – wbrew stanowisku obrony - było niewielkie. Przejście dla pieszych było dobrze oznakowane,

zarówno znakami pionowymi, jak i poziomymi, a dodatkowo powierzchnia przejścia była oświetlona światłem, które jest na wysięgniku. Pokrzywdzony był osobą wysoką – 182 cm wzrostu, a prędkość jego ruchu – jak podał biegły - była uzależniona od jego wzrostu i sprawności fizycznej. Na nagraniu dodatkowo widać, że pieszy szedł normalnym, pewnym krokiem. Biegły wskazał, że czas przebywania pieszego na przejściu dla pieszych od chwili wejścia na przejście do chwili potrącenia wynosił 3,08 sekundy i 1 klatkę nagrania (k.289). W czasie 3 sekund przy prędkości dopuszczalnej tj. 50 km/h kierujący samochodem F. (...) pokonywał odcinek drogi o długości 42,8 m. Z nagrania wideo rejestratora wynika, że oskarżony poruszał się z prędkością 53-62 km/h, a więc pokonywał on w tym czasie większy odcinek drogi. Biegły wskazał, że gdyby kierujący

samochodem F. (...) uważnie obserwował drogę, to miałyby możliwość dostrzeżenia pieszego już wchodzącego na przejście dla pieszych (z chodnika) i późniejszego zatrzymania swego samochodu, a w sprawie nie doszło do efektu oślepienia kierującego busem. Dla sądu odwoławczego czytelnym jawi się przy tym przyczyna, dla której oskarżony mógł kierować pojazdem tak wyjątkowo nieostrożnie i niebezpiecznie, bo ta mogła mieć związek z wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy, w jakim znajdował się T. K. – o czym przekonująco wypowiedział się biegły A. S. (opinia k.480-484).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym ma miejsce wówczas, gdy sprawca postępuje świadomie wbrew zakazom lub nakazom (wyroki

SN: z dnia 19 października 1976 r., Rw 273/76, OSNKW 1976, z. 12, poz. 153; z dnia 4 listopada 1988 r., V KRN 234/88, OSNPG 1989, z. 4, poz. 53). Należy w pełni zgodzić się ze stanowiskiem SN (7) wyrażonym w uchwale z 27.2.1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, Nr 3-4, poz. 33, że: „Rozważne i ostrożne prowadzenie pojazdu polega na przedsięwzięciu przez kierowcę wszystkich tych czynności, które według obiektywnej oceny są niezbędne dla zapewnienia optymalnego bezpieczeństwa ruchu w danej sytuacji, oraz na powstrzymaniu się od czynności, które według tejże oceny mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć”. „Każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należytą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów

samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymywania się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć”.

Wobec powyższego stwierdzić należało, iż podnoszony przez obronę zarzut przyczynienia się

Pokrzywdzonego (w szczególności w stopniu mającym ekskulpować T. K.) jest niezasadny w kontekście niezachowania przez oskarżonego należytej ostrożności.

Zasadnicze znaczenie dla oceny tej kwestii ma opinia (opinie) biegłego z zakresu techniki samochodowej ruchu drogowego mgr inż. Z. B. (1). Wnioski wynikające z tej opinii zostały merytorycznie umotywowane i zasługują na uwzględnienie. Skorygowanie okoliczności zdarzenia przedstawionych w alternatywnym dokumencie

wydanym przez rzeczoznawcę mgr inż. D. T. nie wpływa na zasadność ocen przedstawionych przez biegłego.

Na to, iż oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia wskazuje materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci m.in.: notatek urzędowych (k.1-3, k.4), zeznania A. M. (k.36-37), K. W. (k.39-40), nagranie z wideo rejestratora i protokół z oględzin zawartości płyty DD z zapisem tego nagrania (k.44, k. 45-54), wyjaśnienia podejrzanego (k. 78-79), w których przyznał, iż „nie było mojej reakcji, bo ja go nie widziałem”, która świadczy o tym, iż oskarżony nawet nie zareagował na to, co się stało (że w coś/ kogoś uderzył na pasach) i pojechał dalej. Nie sposób w inny sposób ocenić tych dowodów jako wiarygodne i wyciągnąć z nich jeden wniosek: oskarżony mając świadomość, że od tygodnia zażywa środki odurzające, prowadził pojazd większych gabarytów (typu bus), którym

potrafił człowieka na oznakowanym przejściu dla pieszych, po czym oddalił się w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej. Zarzut obrońcy, jakoby oskarżony nie zbiegł z miejsca zdarzenia miałby rację bytu, gdyby T. K. (1) chociaż na chwilę zatrzymał się zaraz za miejscem zdarzenia i wyszedł z pojazdu, ustalił, co się stało. Tymczasem oskarżony wykazał się całkowitą obojętnością, oddając się bez żadnej reakcji z miejsca zdarzenia, a zatrzymując się w odległości około 800 metrów od miejsca zdarzenia, gdzie – gdyby nie wyjątkowość obecności radiowozu – zapewne nikt nie zwróciłby już na niego i rozbity pojazd żadnej uwagi. Niczego w tej kwestii nie zmienia to, że faktycznie zatrzymał się w miejscu, gdzie pobocze było szersze (zatoczka). Nawet bowiem, jeśli było to pierwsze takie rozszerzenie drogi (pobocza), to potrącenie, jakiego dokonał oskarżony miało miejsce na

przejściu dla pieszych, było silne, wyraźnie odczuwalne, powodujące znaczne uszkodzenie auta, gdzie wybijające w górę na skutek uderzenia i odrzutu ciała pokrzywdzonego, było widoczne nawet dla kierowcy pojazdu jadącego za busem. W miejscu potrącenia (środek pasów dla pieszych, bez ich rozdzielenia jakimkolwiek „pasem zieleni”, czy innym) nie było także żadnych innych pojazdów, czy znaków drogowych, o które, jak twierdzi T. K., mógłby on przypadkowo „zahaczyć”.

Ad. II

Postanowieniem z dnia 04 stycznia 2021 roku dopuszczono dowód z opinii biegłego m.in. na okoliczność, czy w zabezpieczonej od T. K. (1) próbce krwi znajdują się substancje odurzające lub psychotropowe (w badaniu metodą GC/MS lub LC/MS) oraz podanie, która substancja jest aktywna, a jeżeli tak, to czy

można określić, czy oskarżony znajdował się pod wpływem środka odurzającego w rozumieniu art. 178a § 1 kk, czy też znajdował się w stanie po użyciu podobnie działającego do alkoholu środka w rozumieniu art. 87 § 1 kw (k.131). Biegła z Katedry Medycyny Sądowej (...) w Ł. mgr inż. E. D., specjalista w dziedzinie toksykologii zapoznała się z dostarczonymi z dnia 11 maja 2021 roku aktami sprawy, a następnie wydała w przedmiotowej sprawie opinię, w której jednoznacznie wskazała, że "w oparciu o dostępny materiał dowodowy, wynik badania krwi oraz przyjęte progi dla stanu spożycia i stanu pod wpływem amfetaminy, można stwierdzić, że T. K. (1) w dniu 21 grudnia 2020 roku zarówno w chwili pobrania krwi (o godz. 18:30), jak i w chwili prowadzenia pojazdu (ok. godz. 16:00) znajdował się pod wpływem amfetaminy. Stwierdzono u niego we krwi obecność amfetaminy w

stężeniu 341 ng/ml w chwili pobierania krwi, a nie w chwili zdarzenia drogowego, kiedy to stężenie mogło być wyższe niż to, które stwierdzono w badaniu. Biegła podkreśliła przy tym, że nie sposób ustalić, ile dokładnie ono wówczas wynosiło, gdyż dla w/w substancji nie wykonuje się obliczeń retrospektywnych (k.233-237; k. 258-259). O wynikach potwierdzających nadużywanie amfetaminy przekonująco wypowiedział się także biegły A. S., przekonująco wykluczający wersję o „połknięciu” dwóch torebek narkotyku już po wypadku.

Zarzut obrońcy, jakoby wyjaśnienia oskarżonego miały większą wartość dowodową, niż specjalistyczna opinia biegłych w dziedzinie toksykologii (bo de facto do tego się on sprowadza) odnośnie tego, czy oskarżony prowadząc samochód był pod wpływem środka

odurzającego, jest niezasadny. Tłumaczenia obrońcy oskarżonego należało uznać w ślad za Sądem Rejonowym, iż są przyjętą przez oskarżonego nieudolną linią obrony. Zwłaszcza, iż sam oskarżony podczas wyjaśnień złożonych w dniu 17 czerwca 2021 roku przyznał, iż "w tym czasie przez tydzień brałem amfetaminę"(k.308). Zatem te wyjaśnienia i wnioski z w/w opinii biegłego korelują ze sobą w kwestii tego, że w chwili zdarzenia oskarżony był pod wpływem narkotyków w związku z czym, nie sposób uznać, że w przedmiotowej sprawie doszło do obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez brak uwzględnienia wiarygodnych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego, z których wynikało, iż zawartość amfetaminy w jego organizmie mogła

wynikać z
wcześniejszego
zażycia środka oraz
ze spożycia
zawartości dwóch
torebek foliowych z
amfetaminą
bezpośrednio po
zdarzeniu. Nie
zmienia to bowiem
wymowy tego, że:

- oskarżony miał
świadomość, że
zażywając środki
odurzające pozostają
one w jego
organizmie jeszcze
przez jakiś czas
i mają wpływ na
jego percepcję, a
mimo to zdecydował
się na prowadzenie
samochodu, przy
ograniczonej
widoczności,

- oskarżony
zażywając
amfetaminę przez
dłuższy czas podjął
się prowadzenia
samochodu, zatem
świadomie stwarzał
zagrożenie na
drodze,

- wyniki opinii
biegłego
jednoznacznie
wskazują, iż w
chwili prowadzenia
samochodu był on
pod wpływem
amfetaminy - i to
znacznie
przekraczającej próg
50 ng/ml, o
której mowa w
orzecznictwie, jako

granicy
wyznaczającej
znajdowanie się
osoby pod wpływem
tej substancji.

W takiej sytuacji
powtórzyć wypada
to, co już wcześniej
było sygnalizowane,
tj., że przepis art.
193 § 1 kpk obliguje
sąd do zasięgnięcia
opinii biegłego lub
biegłych, jeżeli
stwierdzenie
okoliczności
mających istotne
znaczenie dla
rozstrzygnięcia
sprawy wymaga
wiadomości
specjalnych. Opinia
biegłego winna
zatem dotyczyć
kwestii, których
poznanie
bezpośrednio przez
sąd ze względu na
konieczność
posiadania
wiadomości
specjalnych. Celem
postępowania
karnego nie jest
mnożenie opinii
biegłych tylko
dlatego, że wnioski
nie satysfakcjonują
jednej ze stron
postępowania
karnego. Wiedza
specjalistyczna
obejmuje określenie,
czy w chwili
zdarzenia we krwi
oskarżonego był
środek odurzający,

określenie jego rodzaju i ilości.

Dowodu z opinii biegłego dotyczącego kwestii „fachowych” nie wolno przy tym zastępować innymi dowodami. Jeżeli ustalenie danego faktu wymaga wiedzy specjalnej, to konieczne jest wezwanie biegłych celem wydania opinii, a nie posiłkowanie się innymi dowodami. W konsekwencji więc, nie można skorzystać z wiedzy świadka (tudzież oskarżonego), nawet jeśli posiada on „organoleptyczne” doświadczenia, czy też zastąpić wniosków opinii biegłego zeznaniami tej osoby przesłuchanej w charakterze świadka. To jednak jest rolą sądu, a nie biegłego, jest dokonywanie ustaleń faktycznych wążących na treści orzeczenia a będących efektem oceny zebranych dowodów. Rola biegłego w zakresie toksykologii sprowadza się do stwierdzenia konkretnego stanu danej osoby pod danym względem i

ocena tego, czy stan ten mógł powstać (być wynikiem) w deklarowanych przez tę osobę warunkach, czy jest to wykluczone; jak też ewentualne stwierdzenie, czy stan ten może być wynikiem innych sytuacji. Natomiast ocena tychże warunków i sytuacji - czy miały miejsce i które - należy do sądu, a nie do biegłego. To z kolei wynika z szeregu przepisów kpk, których naruszenie podczas procedowania zarzuca obrońca - niesłusznie.

W sprawie, co do stanu odurzenia oskarżonego w chwili zdarzenia, nie zachodziły więc w takiej sytuacji żadne wątpliwości, albowiem zostały one rozwiane w drodze logicznej i kompleksowej oceny dowodów. Niczego w tym względzie nie zmienia wersja zaprezentowana przez T. K. (1) w jego wyjaśnieniach złożonych na jednej z ostatnich rozpraw sądowych w dniu 20 grudnia 2021r. (a więc po roku czasu od zdarzenia), w których przypomniał

sobie o tym ,że
dwie torebki z
narkotykami połknął
już po wypadku
wracając na miejsce
zdarzenia. Sąd
odwoławczy zważył,
że w takich akurat
okolicznościach
bardziej
prawdopodobnym
byłoby już
wyrzucenie
narkotyku z pojazdu
(choćby próba),
aniżeli jego
połykanie. Skoro
bowiem T. (...) nie
chciał, by narkotyki
zostały przy nim
ujawnione przez
policję, to tak samo
nie powinien ich
zażywać,
powszechna wiedza
jest przecież to, że
potencjalny sprawca
wypadku, czy nawet
kolizji drogowej jest
badany pod kątem
tak trzeźwości, jak i
odurzenia
narkotykowego.
Jeżeli Sąd w ramach
swobodnej oceny
dowodów wszelkie
dylematy przeciął i
rozsądził je w sposób
uwzględniający, iż
podstawę wyroku
może stanowić tylko
całokształt
okoliczności
ujawnionych w roku
rozprawy głównej (a
na to wskazują
przede wszystkim
jego ustalenia
faktyczne), zarówno
tych

przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, to nie można skutecznie podnosić zarzutu obrazy wskazanych przepisów postępowania, czy błędu w ustaleniach faktycznych.

Ad. III

Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary w postaci w postaci 1,5 roku pozbawienia wolności za czyn z pkt II i 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt III aktu oskarżenia jest niezasadny, albowiem:

- po pierwsze:

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą

niesprawiedliwą
(vide: wyrok
Sądu Najwyższego
z dnia 11 kwietnia
1985 r., V KRN
178/85, OSNKW
1985, nr 7-8,
poz.60).

Niewspółmierność
zachodzi zatem
wówczas, gdy suma
zastosowanych kar
i innych środków,
wymierzonych za
przypisane
przestępstwa, nie
odzwierciedla
należyte stopnia
szkodliwości
społecznej czynu
i nie uwzględnia
w wystarczającej
mierze celów kary
{ vide: wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
30 listopada 1990
r., Wr 363/90,
OSNKW 1991, nr
7-9, poz. 39). Nie
chodzi przy tym
o każdą ewentualną
różnicę co do jej
wymiaru, ale o
różnicę ocen tak
zasadniczej natury,
iż karę dotychczas
wymierzoną nazwać
można byłoby -
również w
potocznym
znaczeniu tego słowa
- "rażąco"
niewspółmierną, to
jest niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się wręcz
zaakceptować (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
2 lutego 1995 r., II

KRN 198/94, LEX nr 20739).

- po drugie:

Dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 kk wskazują, iż:

Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia

ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem.

Tymczasem obrońca podnosi w apelacji, że Sąd winien obniżyć wymiar orzeczonych kar za czyn II i III przypisanych oskarżonemu mając na uwadze:

-zachowanie oskarżonego przed popełnieniem czynu,

-bardzo dobrą opinię w środowisku i pracy, a także

-ustabilizowaną sytuację rodzinną i zawodową,

co **nie uwzględnia w/w dyrektyw wymiaru kary.**

- po trzecie:

W domyśle Sądu odwoławczego obrońca chciał, by zastosowano w niniejszej sprawie art. 58 kk stanowiący, że jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary (apelant wnioskował bowiem w zakresie czynów z punktu II i III aktu oskarżenia o wymierzenie samoistnych kar grzywnien). Mając jednak na uwadze fakt, iż w przedmiotowej sprawie

oskarżonemu za czyn I wymierzono bezwzględną karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy (przez Sąd Rejonowy), a następnie przez sąd odwoławczy kara ta została na skutek apelacji Prokuratora podwyższona do lat 7 (o czym poniżej), to zgodnie z § 2a tego art. 58 kk w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do orzeczenia za czyn II kary ograniczenia wolności z uwagi także na to, iż właściwości i warunki osobiste oskarżonego uzasadniają przekonanie, że nie wykona on tej kary w najbliższym czasie.

Przypomnieć należy, iż artykuł 58 § 1 KK ustanawia dyrektywę szczególną dotyczącą kwestii wyboru rodzaju reakcji karnej w przypadku popełnienia drobnego przestępstwa, czyli takiego, które jest zagrożone sankcją alternatywną przewidującą kary wolnościowe oraz stosunkowo niewysoką karę

pozbawienia wolności (nieprzekraczającą 5 lat). Dotyczy ona zatem tych wszystkich przestępstw kodeksowych i pozakodeksowych (do których KK ma zastosowanie z mocy art. 116 KK), które zagrożone zostały karą grzywny w alternatywie z karą ograniczenia wolności oraz karą pozbawienia wolności na ogół do roku, względnie do lat 2, a z rzadka do lat 3 lub 5 (te wyższe kary pozbawienia wolności w sankcjach alternatywnych przewidziane zostały tylko w art. 222 § 1 i w art. 270 § 1 i 2 KK).

W przypadku przestępczości drobnej ustawodawca nakazuje sądom traktowanie kary pozbawienia wolności (zarówno w postaci bezwzględnej, jak i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) jako ultima ratio, pozwalając na jej orzekanie tylko w ostateczności, gdy inna kara lub środek karny nie są w stanie uczynić

zadość celom
karania. Tym samym
w przypadku
przestępczości o
stosunkowo
niewysokim stopniu
społecznej
szkodliwości
ustawodawca daje
prymat karom i
środkom
prawnokarnym o
charakterze
wolnościowym,
niełączącym się
z pozbawieniem
wolności.

W przedmiotowej
sprawie nie sposób
jednak uznać, iż
czyny II i III
przypisane
oskarżonemu są
przestępstwami
"drobnymi". Co
do czynu II
wskazać należy, iż
stężenie 341 ng/
ml we krwi środka
odurzającego w
postaci amfetaminy
jest niemalże 7-
krotnie wyższe niż
granica, która ten
czyn kwalifikuje jako
przestępstwo (tj. 50
ng/ml). Natomiast
jeżeli chodzi o
czyn III, to Sąd
przy wymiarze kary
uwzględnił, iż czyn
ten stanowi wypadek
mniejszej wagi.

W ocenie Sądu
Okręgowego
orzeczone kary
jednostkowe
pozbawienia

wolności o
charakterze
bezwzględny nie
mają charakteru
rażącego. Sąd I
Instancji
prawidłowo przyjął,
iż oskarżony
prowadził samochód
na ruchliwej drodze
w terenie
zabudowanym z
ustawowym
ograniczeniem
prędkości do 50 km/
h, o zmroku, w
warunkach
ograniczonej
widoczności, będąc
pod wpływem
środka odurzającego
w postaci
amfetaminy, którą
oskarżony stale
zażywał przez
dłuższy okres czasu.
W tej sytuacji
drogowej oskarżony
był obowiązany był
zachować ostrożność
i prowadzić
kierowany
samochód tak, aby
uniknąć zagrożenia
dla innych
uczestników ruchu
zgodnie z art. 3
ust. 1 ustawy z dnia
20 czerwca 1997
r. Prawo o ruchu
drogowym (Dz. U.
nr 98, poz 602
z późn. zm.).
Tymczasem on sam
je powodował będąc
w stanie odurzenia
narkotykowego.
Mając więc na
uwadze rodzaj i
stopień naruszenia

ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed **(a nie po)** popełnieniem przestępstwa i **zachowanie się po jego popełnieniu**, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, wymierzona za czyn z pkt II kara o charakterze bezwzględnym 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest w pełni adekwatna i nie posiada znamion rażąco niewspółmiernej. Podobnie sytuacja ma się odnośnie czynu z pkt III. Kara jest tu sprawiedliwa - sąd meriti bowiem uwzględniając, iż jest to czyn mniejszej wagi, uwzględnił, iż "trzy działki", w jakich posiadaniu był oskarżony zapewne były przeznaczone na użytek własny, zaś okoliczności czynu wskazują (jak i

<p>same wyjaśnienia oskarżonego), że będąc "w gorszym okresie swojego życia", zażywał narkotyki, by sobie „ulżyć”. Nie są to jednak okoliczności, które uzasadniają zastosowanie wobec oskarżonego kary o charakterze wolnościowym, szczególnie w okolicznościach przedmiotowej sprawy, bowiem w takiej sytuacji kara nie spełni swoich celów.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>1. w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia - o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu;</p> <p>2. w zakresie czynów z pkt II i pkt III aktu oskarżenia o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary grzywny w dolnym wymiarze względem oskarżonego T. K. (1);</p> <p>3. zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych w całości;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p><u>ewentualnie o:</u></p> <p>4. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ze względów wyżej opisanych brak było podstaw do korekt zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez obrońcę tj. uniewinnienie oskarżonego T. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu oraz zmianę w zakresie czynów z pkt II i pkt III aktu oskarżenia poprzez wymierzenie kary grzywny w dolnym wymiarze względem oskarżonego T. K. (1). Sąd Odwoławczy nie dostrzegł także podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie.</p>			

3.2.	<p>Zawarty w apelacji Prokuratora zarzut:</p> <p>- rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu T. K. (1) za czyn I z aktu oskarżenia kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jako kary rażąco łagodnej, wynikającej z nienależytego uwzględnienia przez Sąd I instancji okoliczności obciążających oskarżonego, a w szczególności wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, ciężaru gatunkowego popełnionego czynu, wysokiego stopnia zawinienia, skutków tego czynu w postaci śmierci pokrzywdzonego i ucieczki oskarżonego z miejsca popełnienia przestępstwa, co w konsekwencji spowodowało, iż orzeczona kara łączna pięciu lat pozbawienia wolności nie spełni swych celów zapobiegawczych i wychowawczych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
------	---	---	--	--

	<p>jakie ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, podczas gdy wymienione okoliczności przemawiają za orzeczeniem wobec oskarżonego znacznie surowszej represji karnej;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy -</p>				

gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz.60).

Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary { vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739).

Słuszne jest stanowisko oskarżyciela publicznego, iż wymierzona oskarżonemu kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn I z aktu oskarżenia, przypisany oskarżonemu ma charakter „rażąco niewspółmiernej” w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Sąd odwoławczy zważył bowiem, iż ma rację Prokurator podnosząc, że Sąd Rejonowy wymierzając karę oskarżonemu za ten czyn nie uwzględnił w stopniu odpowiednim okoliczności sprawy, a dokładnie okoliczności obciążających oskarżonego

Należy bowiem podkreślić, iż wymierzona kara dotyczy osoby uznanej za winną spowodowania wypadku drogowego ze skutkiem śmiertelnym, która w w/w wymiarze może – w oczach przeciętnego obywatela – słusznie

zostać odebrana jako rażąco niska. Dodatkowym okolicznościami obciążającymi dla sprawcy jest to, iż:

- stan zagrożenia na drodze spowodował on sam, jadąc w stanie wysokiego stężenia we krwi środków odurzających,

- nie zachował należytej ostrożności zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych,

- nie obserwował przedpola jazdy, choć w sytuacji, gdy kierował pojazdem większych gabarytów - busem miał je dużo bardziej wyraźne, niż jako kierowca samochodu osobowego,

- wjechał wprost na pokrzywdzonego, który po oznakowanym przejściu dla pieszych bezpiecznie pokonał już bezpiecznie dwa pasy ruchu dla kierunku przeciwnego,

- nie udzielił pierwszej pomocy pokrzywdzonemu,

- uciekł z miejsca zdarzenia,

- pokrzywdzony w niewielkim stopniu, jako pieszy znajdujący się w miejscu szczególnie dla niego chronionym obowiązującymi przepisami prawa, przyczynił się do przedmiotowego zdarzenia.

Takie zachowanie oskarżonego, podczas jazdy przy panujących nienajlepszych warunkach pogodowych - zimą, było wysoce naganne, brawurowe i można niemal rzec, wręcz „szalone”. Zasady odpowiedzialności karnej sprawiają, iż nawet niewielkie przyczynienie się oskarżonego do wypadku, o ile nie stanowi elementu pomijalnego, prowadzi do uznania go za „sprawcę” przestępstwa, o jakim mowa w art. 177 § 2 kk. Sprawia to, iż w społecznym odbiorze samo już tylko uznanie za winnego wypadku ze skutkiem śmiertelnym i kara za takie przestępstwo orzeczona w

minimalnym wymiarze - przy braku znajomości okoliczności sprawy, może już zaburzać poczucie kary „sprawiedliwej”. Przepisy nakazują jednak indywidualizację kary, którą należy odnosić stricte do konkretnego sprawcy i okoliczności towarzyszących konkretnemu czynowi. W ocenie sądu odwoławczego, właśnie zważywszy na w/w okoliczności i potrzebę indywidualizacji, orzeczona wobec oskarżonego kara za przedmiotowy wypadek drogowy, było rażąco niska i jako taka podlegała zmianie w toku postępowania drugoinstancyjnego – do wysokości 7 lat za przedmiotowy wypadek drogowy oraz do wysokości 8 lat jako kara łączna za trzy przypisane przestępstwa.

Nagromadzenie się okoliczności obciążających dla T. K. (1) było bowiem wyjątkowe. Oskarżony kierował pojazdem pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy

w stężeniu aż 341 ng/ml, a zbliżając się do wyznaczonego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na tym przejściu dla pieszych. T. K. (1) nie podjął przy tym żadnych manewrów obronnych kierowanym przez siebie pojazdem, w następstwie czego na oznakowanym znakami drogowymi przejściu dla pieszych, przednią lewą stroną pojazdu potracił przechodzącego przez jezdnię z lewej na prawą stronę pieszego, który w wyniku potrącenia doznał wielonarządowych obrażeń ciała skutkujących jego natychmiastowym zgonem na miejscu zdarzenia. Oskarżony zaś nie zatrzymał się, jedynie przyhamował, po czym uciekł z miejsca wypadku.

Reasumując: w ocenie sądu odwoławczego wywody apelanta dowiodły wadliwości

zaskarżonego
orzeczenia w kwestii
kary. Apelant
wykazał, że Sąd
Rejonowy
dokonując ustaleń,
co do okoliczności
popelnienia czynu
oraz warunków
osobistych i
właściwości
oskarżonego
pomiął wagę
istotnych i mogących
mieć wpływ na
rodzaj zastosowanej
represji karnej
okoliczności,
zarówno
łagodzących, jak i
obciążających dla T.
K. (1). Całościowa
analiza zachowania
oskarżonego
pozwala na
postawienie
wniosku, iż represja
karna określona
w zaskarżonym
wyroku, nie czyni
zadość wszystkim
postulatom i
wskazaniom, o
których mowa w art.
53 kk i jako taka nie
daje wystarczającej
gwarancji na
wszechstronne
ukształtowanie
świadomości
prawnej
oskarżonego, a przy
tym nie zaburza
przekonania o
istnieniu
sprawiedliwości
społecznej.
Wspomniana kara
razi niewspółmierną
łagodnością, a co

<p>za tym idzie jest ona dotknięta uchybieniem wymienionym w art. 438 pkt 4 kpk. Wobec tego, Sąd uznając częściowo apelację Prokuratora za zasadną zmienił orzeczoną wobec oskarżonego karę za przypisany mu I czyn, a w konsekwencji powyższego także karę łączną.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu T. K. (1) za czyn I z aktu oskarżenia kary 10 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenia kary łącznej 11 lat;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby</p>		

wymierzyć przy
uwzględnieniu
okoliczności
przedmiotowych
charakteryzujących
czyn przypisany
sprawcy oraz
podmiotowych,
związanych z jego
osobą. Do uznania
zasadności zarzutu
opartego na
podstawie art. 438
pkt 4 kpk konieczne
jest wykazanie przez
skarżącego sądowi I
instancji
konkretnych
uchybień w zakresie
zasad logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego przy
ocenie znaczenia
ustalonych
okoliczności (tak
podmiotowych, jak
i przedmiotowych),
czy też w zakresie
nakazu ich
kompletnego
uwzględnienia –
mających, stosownie
do brzmienia art.
53 kk, znaczenie
dla wymiaru kary.
W tym zakresie
apelacja
Prokuratora
przedstawiła
argumenty tej wagi,
które prowadziły
do korekty reakcji
karnej przez jej
zaostrenie, choć
w niższym aniżeli
postulowany
wymiar.

Pojęcie rażącej niewspółmierności może odnosić się zarówno do wymiaru kary, jak również jej rodzaju i zmiana wyroku w tym zakresie może nastąpić tylko wówczas gdy skarżący wykaże w środku zaskarżenia w sposób przekonujący, że orzeczona wobec oskarżonego kara nosi cechy rażącej łagodności lub surowości. Sąd odwoławczy po rozważeniu stanowiska odwołującego się uznał, że oskarżonemu - przy prawidłowym uwzględnieniu dyrektyw wymiaru kary - powinna być wymierzona bezwzględna kara pozbawiania wolności, za spowodowanie przedmiotowego wypadku drogowego oraz jako kara łączna, w wysokości wyższej, niż ustalona przez sąd I instancji.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.	- zastąpienie zawartego w punkcie 9 sformułowania "częściowego zadośćuczynienia" sformułowaniem "nawiązki";	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>W świetle okoliczności sprawy, uzasadnione było również orzeczenie od oskarżonego T. K. (1) nawiązki w trybie art. 47 § 3 kk na rzecz oskarżycieli posiłkowych J. K. i Ł. K. w wysokości po 10 000 zł. - do czego obliłował przepis karno-materialny.</p> <p>Nazwanie zasądzonej na tej podstawie prawnej, w punkcie 9 wyroku w/w kwoty „częściowym zadośćuczynieniem” było, na co wskazują także pisemne motywy wyroku, de facto słownym lapsusem. W ocenie także sądu odwoławczego dokonana z urzędu zmiana w tym zakresie nie jest zmianą „na niekorzyść” oskarżonego, albowiem poza sporem pozostaje okoliczność, że na</p>		

wniosek
pokrzywdzonego lub
innej osoby
uprawnionej (a
takie pisma znajduje
się w aktach
sprawy k.393-394,
k.610-612) w razie
skazania sąd orzeka,
stosując przepisy
prawa cywilnego,
obowiązek
naprawienia, w
całości albo w
części, wyrządzonej
przestępstwem
szkody lub
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę,
gdzie przy śmierci
odpowiednio męża
i ojca (wyjątkowo
zaangażowanego w
pomoc rodzinie,
szczególnie zaś
niepełnosprawnej
małżonce),
zasądzenie takowych
kwot tytułem
częściowego
zadośćuczynienia
także byłoby
uzasadnione.
Zdaniem bowiem
Sądu Odwoławczego
przedstawiony przez
stronę
pokrzywdzoną
rozmiar doznaných
przez nich cierpień
oraz zakres szkód
uzasadniał przyjęcie
takiej kwoty, jako
dostosowanej w
rozsądnych
granicach do
poziomu krzywdy,
a także jako
nie nadmiernej,
wygórowanej, czy

oderwanej od stopy życiowej społeczeństwa.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego co do wszystkich trzech zarzucanych mu czynów;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
- brak podstaw do korygowania rozstrzygnięć o winie i sprawstwie oskarżonego zostało szczegółowo omówione w pkt 3.1.;		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
- uchylenie rozstrzygnięcia o		

karze łącznej zawarte w punkcie 4;		
Zwięźle o powodach zmiany		
- konieczność w/w zmiany została podyktowana podwyższeniem wymiaru kary jednostkowej za czyn I przypisany oskarżonemu oraz kary łącznej, co w konsekwencji uzasadniało uprzednie uchylene dotychczasowego rozstrzygnięcia o karze łącznej,		
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany	
- podwyższenie orzeczonej w punkcie 1 za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk kary do wysokości 7 lat pozbawienia wolności;		
Zwięźle o powodach zmiany		
- omówiono powyżej w punktach 3.1 i 3.2.;		
5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany	

- wymiar kary łącznej;		
Zwięźle o powodach zmiany		
- powody, dla których orzeczona wobec oskarżonego kara łączna uległa zmianie zostały omówione powyżej w pkt 3.2.;		
5.2.4.	Przedmiot i zakres zmiany	
- zastąpienie zawartego w punkcie 9 sformułowania "częściowego zadośćuczynienia" sformułowaniem "nawiązki";		
Zwięźle o powodach zmiany		
- zmiana została podyktowana okolicznościami opisanymi w pkt 4 niniejszego uzasadnienia;		
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa</i>		

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
Pkt 3 wyroku	Mając na uwadze, iż skazany aktualnie przebywa w Zakładzie Karnym z perspektywą wieloletniego odbywania kary, co w sposób istotny ogranicza jego możliwości zarobkowe, zwolniono go na podstawie art. 624 kpk od kosztów postępowania odwoławczego.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	- w całości w zakresie czynu I objętego aktem oskarżenia w całości, - w zakresie czynu II i III objętego aktem oskarżenia w części dotyczącej wymierzonych kar,	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo	

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot apelację	wnoszący Prokurator	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana